

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 116

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 10 februarie 2025

SUMAR

Nr.	Pagina
D E C R E T E	
55. — Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Steaua României</i>	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 408 din 24 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. II alin. (7) din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	2–5
Decizia nr. 417 din 24 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor	6–7
Decizia nr. 466 din 15 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ	8–10
Decizia nr. 515 din 17 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene	11–15

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea Ordinului Național *Steaua României*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (3), art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/1998 pentru reînstituirea Ordinului național *Steaua României*, republicată, cu modificările ulterioare,

în semn de înaltă apreciere pentru competența și înaltul profesionalism dovedite în domeniul justiției constituționale, pentru activitatea de garantare a supremației Constituției, a valorilor sale și a parcursului democratic al statului român,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Steaua României* în grad de *Cavaler*:

1. domnului Enache Marian, judecător, președinte al Curții Constituționale a României;

2. doamnei Stanciu Livia-Doina, judecător, Curtea Constituțională a României;

3. domnului Varga Attila, judecător, Curtea Constituțională a României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

București, 10 februarie 2025.
Nr. 55.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 408

din 24 septembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. II alin. (7) din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017,

prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. II alin. (7) din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, cu sediul în București, în numele și pentru membrii săi Ionel Marian Enoiu și Liviu-Alexandru Popescu, în Dosarul nr. 16.862/3/2019 al Tribunalului Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.587D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.484D/2020, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor, în numele și pentru membrii săi Raluca-Andreea Acsinte și alții, în Dosarul nr. 1.401/40/2019* al Tribunalului Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere obiectul identic al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.484D/2020 la Dosarul nr. 1.587D/2020, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 578 din 22 noiembrie 2022.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 11 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 16.862/3/2019, și prin Sentința civilă nr. 323 din 22 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.401/40/2019*, **Tribunalul Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal și, respectiv, Tribunalul Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. II alin. (7) din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.**

8. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, cu sediul în București, în numele și pentru membrii săi Ionel Marian Enoiu și Liviu-Alexandru Popescu, precum și în numele și pentru membrii săi Raluca-Andreea Acsinte și alții, în cauze având ca obiect

soluționarea unor cereri privind recalcularea drepturilor salariale pentru funcționarii publici cu statut special.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă art. 41 alin. (2) din Constituție, în componenta privind dreptul la un salariu minim garantat, în măsura în care se interpretează că drepturile compensatorii tranzitorii introduse și încă menținute în salariul de funcție al polițiștilor ar fi devenit parte a cuantumului salariului de funcție și deci drept fundamental. Astfel, se susține că sumele compensatorii tranzitorii din salariul de funcție nu pot fi luate în considerare la comparația salariului de funcție cu salariul minim garantat, întrucât nu au devenit niciodată parte a cuantumului salariului de funcție și drept fundamental, neputând fi valorificate la comparația cu salariul de bază minim garantat. Sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, nr. 693 din 17 octombrie 2006 și nr. 667 din 9 noiembrie 2016 și se arată că există distincție între salariul de bază și elementele adiționale ale acestuia, printre care și sporurile, neputând fi acceptat, din perspectivă constituțională, ca un spor în sine să constituie atât o parte a indemnizației/salariului de bază, la care să se calculeze procentual alte sporuri prevăzute de lege, cât și un adaos salarial pentru compensarea corespunzătoare a unor condiții de muncă în considerarea cărora este acordat. De asemenea, este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 4 februarie 2020 și se susține că prin aceasta a fost constatată neconstituționalitatea interpretării date prin Decizia nr. 21 din 21 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, în sensul că fostul spor de doctorat, acordat după anul 2010 sub formă de sumă compensatorie tranzitorie, ar fi devenit parte a salariului de bază și drept fundamental. În opinia autorului excepției, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 4 februarie 2020, precitată, orientează și interpretarea ce trebuie făcută cu privire la toate fostele sporuri/sume compensatorii încă menținute în salariul de funcție al polițiștilor.

10. **Tribunalul Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că, pentru a evita antepunerea, nu poate emite opinia sa asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Tribunalul Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătoria-raportori, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 27 ianuarie 2010, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind

salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, ale art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2017, introdus prin art. I pct. 4 din Legea nr. 115/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2017, ale art. II alin. (7) din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 27 iunie 2017, și ale art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017.

16. Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 a fost abrogată prin art. 39 lit. x) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, iar Legea nr. 285/2010 a fost abrogată prin art. 44 alin. (1) pct. 30 din Legea-cadru nr. 153/2017. De asemenea, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, care a reglementat unele măsuri bugetare în anul 2017, a avut aplicabilitate limitată în timp. Însă, având în vedere cele reținute prin Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit cărora sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, și faptul că dispozițiile de lege criticate sunt incidente în cauzele în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, Curtea urmează să exercite controlul de constituționalitate asupra acestor dispoziții legale, care au următorul cuprins:

— Art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010: „În cazul în care drepturile salariale determinate în conformitate cu Legea-cadru nr. 330/2009 și cu prezenta ordonanță de urgență sunt mai mici decât cele stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului pentru funcția respectivă pentru luna decembrie 2009 se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Această sumă se include în salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau indemnizația lunară de încadrare, după caz, dar nu este luată în calcul la determinarea altor drepturi de natură salarială care se stabilesc în funcție de acestea.”;

— Art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010: „În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile

stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”;

— Art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017: „Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1), începând cu luna aprilie 2017, pentru personalul militar, polițistii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil din cadrul instituțiilor publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, sporurile, indemnizațiile și alte asemenea drepturi specifice acestui domeniu de activitate, acordate proporțional cu timpul efectiv lucrat — pe baza pontajelor, și care nu fac parte, potrivit legii, din salariul de bază/salariul funcției de bază/solda funcției de bază, precum și drepturile salariale acordate pentru risc și suprasolicitare neuropsihică sau, după caz, pentru risc și pericol deosebit se determină prin raportare la salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție cuvenit, al cărei/căruia quantum nu poate fi mai mic decât nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată.”;

— Art. II alin. (7) din Legea nr. 152/2017: „Majorările acordate personalului din cadrul instituțiilor publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, potrivit alin. (3) lit. b), alin. (5) și (6), se aplică la salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție cuvenit/cuvenită, al căruia/cărei quantum nu poate fi mai mic decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, și se adaugă la acesta/aceasta.”;

— Art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017: „În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație: (...) b) solda de funcție/salariul de funcție reprezintă suma de bani la care are dreptul lunar personalul militar, polițistii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, corespunzător funcției îndeplinite, stabilită/stabilit conform anexelor nr. I-IX, care nu poate fi mai mică/mic decât nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată.”.

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 41 alin. (2) în componenta privind dreptul la instituirea unui salariu minim brut pe țară.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra aceluiași dispoziții de lege, criticate de același autor al excepției, cu aceeași motivare, s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 578 din 22 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 10 aprilie 2023.

19. La paragraful 19 din decizia sus-menționată, Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate reprezintă un ansamblu de norme juridice prin care se reglementează, în diferite perioade de timp, cu privire la salarizarea personalului bugetar și care se circumscriu opțiunii libere a legiuitorului în această materie. Astfel, stabilirea acordării anumitor sporuri sub forma unor sume compensatorii cu caracter tranzitoriu și includerea acestora în salariul corespunzător funcției reprezintă expresia acestei opțiuni. Legiuitorul este cel care își asumă politica salarială cu privire la personalul plătit din fonduri publice, prin aceasta înțelegându-se stabilirea atât a sistemului de salarizare, cât și a drepturilor salariale suplimentare. Curtea Constituțională nu are nici rolul și nici competența de a stabili ea însăși elementele acestei politici, ci de a verifica respectarea exigențelor constituționale inerente actelor normative de reglementare

primară adoptate de legiuitor în acest domeniu, și nu oportunitatea unei măsuri de politică salarială.

20. Curtea a reținut, la paragrafele 19-21 din Decizia nr. 578 din 22 noiembrie 2022, că autorii respectivei excepții — la fel ca autorul excepției din prezenta cauză — susțin că aceste norme încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (2), în măsura în care se interpretează că ar permite stabilirea salariului de funcție al polițiștilor sub nivelul salariului minim de bază garantat pe economie. Or, aceste critici nu vizează, în realitate, probleme de constituționalitate de competența Curții Constituționale, ci modul de aplicare a legii, art. 41 alin. (2) din Constituție consacrand în mod expres salariul minim brut pe țară între măsurile de protecție socială la care au dreptul angajații (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 627 din 22 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2021, paragraful 51).

21. Curtea a subliniat că identificarea și analiza în concret a diferitelor categorii de sporuri cărora le este aplicabil regimul juridic al sumelor compensatorii cu caracter tranzitoriu relevă, în esență, aspecte referitoare la interpretarea și aplicarea în timp a actelor normative succesive ce reglementează, printre altele, drepturi de natură salarială ale unei categorii de personal bugetar (polițiști — funcționari publici cu statut special). Aceste aspecte excedează controlului de constituționalitate, fiind de competența autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, a instanțelor judecătorești. În cazul în care practica judiciară vădește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), atribuie Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

22. La paragrafele 22 și 23 din Decizia nr. 578 din 22 noiembrie 2022, referitor la invocarea Deciziei Curții

Constituționale nr. 51 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 13 martie 2020, instanța de contencios constituțional a precizat că prin decizia precitată a decis că dispozițiile art. 30 alin. (6) și ale art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 4 alin. (1) și ale art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 și ale art. 8 din anexa nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, în interpretarea dată prin Decizia nr. 21 din 21 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1002 din 13 decembrie 2016, sunt neconstituționale.

23. Astfel, în raport cu criticile formulate, invocarea de către autorul prezentei excepții a Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 4 februarie 2020, precitată, nu are incidență, deoarece, în cauză, prevederile art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 sunt criticate din altă perspectivă, fiind invocată neconstituționalitatea interpretării date de autoritatea administrației publice angajatoare, potrivit căreia sporurile care sunt incluse în salariul de funcție sub formă de sumă compensatorie au ca efect stabilirea unor salarii inferioare salariului minim brut pe țară.

24. Având în vedere că în prezenta cauză criticile autorului excepției sunt identice cu cele analizate în Decizia nr. 578 din 22 noiembrie 2022 și nu vizează, în realitate, probleme de constituționalitate de competența Curții Constituționale, ci modul de aplicare a legii, excepția de neconstituționalitate astfel invocată este inadmisibilă, prin raportare la dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. II alin. (7) din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, cu sediul în București, în numele și pentru membrii săi Ionel Marian Enoiu și Liviu-Alexandru Popescu, în Dosarul nr. 16.862/3/2019 al Tribunalului Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal, și de același autor, în numele și pentru membrii săi Raluca-Andreea Acsinte și alții, în Dosarul nr. 1.401/40/2019* al Tribunalului Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal și Tribunalului Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 417

din 24 septembrie 2024

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) lit. b)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară
pentru creșterea copiilor**

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, excepție ridicată de Societatea RCS & RDS — S.A. din București în Dosarul nr. 1.372/30/2020 al Tribunalului Timiș — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.208D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că instanța de contencios constituțional a soluționat o excepție cu un obiect identic și o motivare identică prin Decizia nr. 203 din 28 mai 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 5 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.372/30/2020, **Tribunalul Timiș — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor.** Excepția a fost ridicată de Societatea RCS & RDS — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluținarea contestației formulată împotriva unei decizii prin care s-a dispus desfacerea contractului individual de muncă al unui salariat care se afla în perioada de plată a stimulentului de inserție.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că există două motive care au determinat invocarea excepției: 1. impunerea unei obligații unui profesionist, fără a crea un mecanism prin care acesta să fie înștiințat că are obligația stabilită în sarcina sa, respectiv interdicția de a concedia un salariat pentru abateri grave de la disciplina muncii, și 2. crearea unei grave discriminări între salariații care beneficiază de stimulentul de inserție și cei care nu beneficiază de acest stimulent.

6. Se apreciază că art. 25 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât legiuitorul interzice concedierea unui salariat aflat în perioada de plată a stimulentului de inserție, fără a crea un mecanism prin care angajatorul să fie înștiințat cu privire la această obligație pusă în sarcina sa. Precizează că beneficiarul

stimulentului de inserție poate fi oricare dintre părinți, iar cererea pentru plata stimulentului de inserție se depune la compartimentul de specialitate al primăriei.

7. Art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 creează o gravă discriminare între salariații care beneficiază și cei care nu beneficiază de stimulentul de inserție, primei categorii atribuindu-se o impunitate în detrimentul celei de-a doua categorii.

8. Se consideră că, prin interzicerea *de plano* a concedierii, indiferent de cauzele acesteia, angajatorul este lipsit de accesul la instanță, neputând practic să susțină în fața acesteia oportunitatea, realitatea și legalitatea unei eventuale desfaceri disciplinare a contractului individual de muncă.

9. **Tribunalul Timiș — Secția I civilă** apreciază că dispozițiile art. 25 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 sunt constituționale.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit dispoziției încheierii de sesizare, dispozițiile art. 25 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 28 iunie 2011, cu modificările și completările ulterioare. Însă, din analiza notelor scrise ale autoarei excepției, se observă că aceasta critică norma legală care interzice angajatorului să dispună încetarea raporturilor de muncă în cazul salariatului care se află în plata stimulentului de inserție. Ca atare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, dispoziții care la data sesizării Curții prevedeau următoarele: „(2) *Este interzis angajatorului să dispună încetarea raporturilor de muncă sau de serviciu în cazul: [...] b) salariației/salariatului care se află în plata stimulentului de inserție prevăzut la art. 7 alin. (1);*”.

14. Curtea observă că, ulterior sesizării sale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, prin art. I pct. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2021 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 8 aprilie 2021, lit. b) a alin. (2) al art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 a fost modificată astfel: „salariatei/salariatului care se află în plata stimulentei de inserție prevăzută la art. 7 alin. (1) și (2);”.

15. Autoarea excepției consideră că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi. De asemenea, deși nu sunt indicate în mod expres, din cuprinsul motivării rezultă că sunt invocate și dispozițiile art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare, prin Decizia nr. 203 din 28 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 27 august 2020, excepția fiind respinsă ca neîntemeiată.

17. Astfel, prin decizia menționată, paragraful 27, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, dreptul la stimulente de inserție se cuvine persoanelor care, în perioada în care sunt îndreptățite să beneficieze de concediul (și indemnizația lunară aferentă) pentru creșterea copilului, obțin venituri supuse impozitului. Prin urmare, stimulentele de inserție se cuvine persoanelor îndreptățite ce revin în activitate înainte de epuizarea acestui concediu solicitat și se acordă pentru perioada rămasă până la împlinirea de către copil a vârstei de 2 ani, respectiv de 4 ani în cazul copilului cu dizabilități.

18. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 raportată la art. 16 din Constituție, prin aceeași decizie, paragraful 29, instanța de contencios constituțional a reținut că reglementarea supusă controlului nu poate fi privită ca aducând atingere principiului egalității în drepturi, care, așa cum a statuat în mod constant Curtea în jurisprudența sa, nu semnifică uniformitate, astfel că situații obiectiv diferite justifică și chiar impun un tratament juridic diferențiat. Ca atare, ținând cont atât de obiectivele urmărite de legiuitor, cât și de necesitatea de a proteja procesul de creștere și dezvoltare a copiilor, interdicția prevăzută prin textele de lege criticate se aplică tuturor angajatorilor, indiferent de statutul lor juridic, și are un caracter rezonabil și proporțional.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea RCS & RDS — S.A. din București în Dosarul nr. 1.372/30/2020 al Tribunalului Timiș — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 25 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Timiș — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 466

din 15 octombrie 2024

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 alin. (3)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriaz.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, excepție ridicată de municipiul Roman și primarul municipiului Roman în Dosarul nr. 263/103/2022 al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.541D/2023.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că aspectele referitoare la lipsa efectuării cercetării disciplinare în cazul aplicării mustrării scrise nu sunt de natură să prejudicieze persoana vizată, având în vedere specificul acestei sancțiuni. De asemenea, funcționarul public căruia i-a fost aplicată mustrarea scrisă are posibilitatea de a contesta în justiție această sancțiune.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 mai 2023, pronunțată în Dosarul nr. 263/103/2022, **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ**. Excepția a fost ridicată de municipiul Roman și primarul municipiului Roman într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului împotriva unei hotărâri judecătorești prin care a fost admisă cererea de anulare a dispoziției de sancționare disciplinară a unui funcționar public.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece sunt lipsite de claritate și previzibilitate. Astfel, în timp ce dispozițiile art. 32 din anexa nr. 7 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 exceptează de la efectuarea cercetării disciplinare situația în care angajatorul aplică sancțiunea mustrării scrise, dispozițiile art. 493 alin. (1) din același act normativ impun efectuarea cercetării disciplinare chiar și atunci când se aplică cea mai

ușoară sancțiune disciplinară. De asemenea, susțin că nu sunt stabilite criterii obiective potrivit cărora sancțiunea disciplinară a mustrării scrise se poate aplica direct de către conducătorul autorității publice cu efectuarea cercetării disciplinare ori de către conducătorul autorității publice, la propunerea comisiei de disciplină, fără efectuarea cercetării disciplinare.

6. Mai mult decât atât, legiuitorul nu prevede, în concret, modul în care angajatorul efectuează o eventuală cercetare disciplinară, respectiv dacă aceasta urmează să fie efectuată personal de către conducătorul instituției publice în conformitate cu anexa nr. 7 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 sau de către comisia de disciplină constituită la nivelul instituției publice, ipoteză în care însă art. 32 alin. (1) din anexa nr. 7 prevede că nu este necesară o astfel de cercetare prealabilă.

7. Un astfel de mecanism alternativ de aplicare a sancțiunii mustrării scrise este de natură să încalce și principiul egalității de drepturi, reglementat de art. 16 din Constituție. În concret, din maniera în care este redactat alin. (3) al art. 493 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, care face trimitere la dispozițiile alin. (1) al aceluiași articol, rezultă că angajatorul are obligația de a efectua cercetarea disciplinară a salariatului chiar și atunci când aplică sancțiunea mustrării scrise. Pe de altă parte, atunci când aplicarea sancțiunii mustrării scrise este propusă de către comisia de disciplină constituită la nivelul autorității publice, nu mai este necesară efectuarea cercetării disciplinare, în condițiile în care art. 32 din anexa nr. 7 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 prevede în mod expres că nu este obligatorie efectuarea cercetării prealabile în cazul aplicării mustrării scrise. În aceste condiții, se creează o situație discriminatorie pentru salariații aceleiași instituții sancționați cu „mustrare scrisă”, în ipoteza în care această sancțiune disciplinară se aplică direct de către angajator (când legiuitorul impune obligativitatea cercetării), față de salariații sancționați cu aceeași sancțiune disciplinară, dar aplicată de angajator la propunerea comisiei de disciplină (în această ipoteză nemaifiind obligatorie cercetarea prealabilă).

8. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind exigențele de calitate a legii (spre exemplu, Decizia nr. 31 din 27 ianuarie 2016 și Decizia nr. 619 din 11 octombrie 2016) și dispoziții din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

9. **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** consideră că dispozițiile legale contestate sunt constituționale, iar în cauză se aduce în discuție, de fapt, modul de interpretare a acestora. Reține că dispozițiile art. 493 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 sunt lipsite de echivoc, stipulând că sancțiunea disciplinară prevăzută la art. 492 alin. (3) lit. a) din acest act normativ, respectiv mustrarea scrisă, se poate aplica și direct de către conducătorul instituției publice, cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor alin. (1) referitoare la cercetarea prealabilă a faptei săvârșite și audierea funcționarului public.

Faptul că legiuitorul a prevăzut în cuprinsul art. 32 din anexa nr. 7 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 că procedura de cercetare administrativă este obligatorie pentru aplicarea sancțiunilor disciplinare prevăzute la art. 492 alin. (3) lit. b)-f) din Codul administrativ nu poate conduce la concluzia că această procedură nu ar fi obligatorie în cazul sancțiunii mustrării scrise, contrariul rezultând din cuprinsul dispozițiilor art. 493 alin. (3) menționat anterior. De altfel, dispozițiile art. 49 alin. (1) din anexa nr. 7 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 instituie pentru comisia de disciplină posibilitatea să propună, în urma dezbaterei cazului, aplicarea uneia dintre sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 492 alin. (3) din Codul administrativ, în cazul în care s-a dovedit săvârșirea unei abateri disciplinare, deci inclusiv mustrarea scrisă, cu mențiunea că, în ceea ce privește această sancțiune, ea poate fi aplicată și direct de conducătorul instituției, în măsura în care apreciază că aceasta ar corespunde gravității abaterii săvârșite de funcționarul public, chiar dacă comisia de disciplină a propus aplicarea unei sancțiuni mai severe. Instanța judecătorească mai reține că dispozițiile legale menționate reprezintă dreptul comun în materie de sancționare disciplinară a funcționarilor publici, existența unor norme speciale neputând avea niciun fel de efect asupra cadrului normativ general, după principiul conform căruia specialul derogă de la general.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** consideră că excepția este inadmisibilă, deoarece aspectele sesizate vizează interpretarea și aplicarea legii. Distinct de acest aspect, apreciază că dispozițiile art. 493 alin. (3) din Codul administrativ satisfac cerințele privind claritatea și previzibilitatea, deoarece prevăd în mod clar că sancțiunea disciplinară a mustrării scrise se poate aplica și direct de către conducătorul instituției publice, cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor alin. (1) referitoare la cercetarea prealabilă a faptei săvârșite și audierea funcționarului public. Mai mult, din interpretarea art. 32 din anexa nr. 7 la Codul administrativ nu se poate deduce concluzia că procedura de cercetare administrativă nu ar fi obligatorie în cazul sancțiunii mustrării scrise, contrariul rezultând din prevederile art. 493 alin. (3) din același act normativ.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 493 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, având următorul cuprins: „*Sancțiunea disciplinară prevăzută la art. 492 alin. (3) lit. a) se poate aplica și direct de către conducătorul instituției publice, cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor alin. (1).*”

15. Dispozițiile art. 492 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, la care textul de lege criticat face trimitere, au următorul cuprins: „*Sancțiunile disciplinare sunt: a) mustrarea scrisă.*”. Dispozițiile art. 493 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, la care teza finală a textului de lege criticat face trimitere, au următorul cuprins: „*Sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 492 alin. (3) lit. b)-f) nu pot fi aplicate decât după cercetarea prealabilă a faptei săvârșite și după audierea funcționarului public. Audierea funcționarului public trebuie consemnată în scris, sub sancțiunea nulității. Refuzul funcționarului public de a se prezenta la audieri sau de a semna o declarație privitoare la abaterile disciplinare care i se impută se consemnează într-un proces-verbal și nu împiedică finalizarea cercetării prealabile și aplicarea sancțiunii.*”

16. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității și în art. 16 privind egalitatea în drepturi.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile art. 493 alin. (3) din Codul administrativ, criticate în prezenta cauză, fac parte din capitolul VIII: *Sancțiunile disciplinare și răspunderea funcționarilor publici* al titlului II: *Statutul funcționarilor publici* din partea a VI-a a Codului administrativ. Curtea reține că, prin prevederile legale criticate, legiuitorul delegat a reglementat, în cazul funcționarului public, aplicarea sancțiunii disciplinare a mustrării scrise, utilizând, pentru sublinierea unor conexiuni legislative, tehnica normei de trimitere. Astfel, potrivit dispozițiilor legale criticate, mustrarea scrisă se poate aplica și direct de către conducătorul instituției publice, cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor alin. (1) al art. 493 din același act normativ, care instituie, în esență, regula efectuării cercetării prealabile a faptei săvârșite și obligația audierii funcționarului public, care trebuie consemnată în scris, sub sancțiunea nulității.

18. Referitor la standardele de calitate a legii, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că, pentru a fi respectată de către destinatarii săi, legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de precizie, claritate și previzibilitate, astfel încât aceștia să își poată adapta în mod corespunzător conduita. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate fi dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 166 din 4 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 28 iulie 2023, paragraful 24, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011).

19. De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, previzibilitatea legii presupune ca cetățeanul să dispună de informații suficiente și prealabile asupra normelor juridice aplicabile unei situații concrete, iar, prin raportare la cerința previzibilității, redactarea legilor nu poate prezenta o precizie absolută, din cauza caracterului de generalitate al normelor juridice (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în

Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, paragraful 49). Conform aceleiași jurisprudențe, imprecizia termenilor legali poate fi acoperită de o interpretare constantă realizată de instanțele naționale (Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragrafele 56-62), iar persoana trebuie să poată prevedea, într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele concrete ale cauzei, consecințele unui act determinat de conduită (Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59).

20. Aplicând aceste considerente în prezenta cauză, Curtea constată că normele legale criticate, care dispun posibilitatea aplicării sancțiunii disciplinare constând în mustrarea scrisă și direct de către conducătorul instituției publice și care trimit la regulile privind efectuarea cercetării prealabile, permit destinatarilor săi să le înțeleagă conținutul și să își conformeze conduita dispozițiilor pe care le cuprind, nefiind identificate deficiențe care să afecteze exigențele clarității, preciziei, previzibilității și accesibilității normei juridice.

21. De altfel, interpretarea potrivit căreia, în cazul aplicării sancțiunii disciplinare a mustrării scrise de către conducătorul instituției publice, la propunerea comisiei de disciplină, nu este obligatorie efectuarea cercetării prealabile a faptei săvârșite ar echivala cu ignorarea tezei finale a prevederilor art. 493 alin. (3) din Codul administrativ, ceea ce nu este permis, având în vedere că „în România, respectarea (...) legilor este obligatorie”, astfel cum dispune art. 1 alin. (5) din Constituție, care consacră principiul constituțional al legalității.

22. Având în vedere cele anterior menționate, Curtea constată că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, astfel încât criticile de neconstituționalitate formulate sunt neîntemeiate.

23. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 din Legea fundamentală, Curtea reține că, prin conținutul lor normativ, prevederile legale criticate nu disting între destinatari, fiind aplicabile în mod egal, fără discriminări bazate pe considerente arbitrare, tuturor funcționarilor publici vizați de ipoteza normei juridice. În aceste condiții, Curtea constată că nu

există temei pentru calificarea reglementării deduse controlului de constituționalitate ca fiind discriminatorie, deci contrară normei constituționale de referință.

24. De altfel, Curtea constată că susținerile referitoare la absența unor criterii obiective potrivit cărora sancțiunea disciplinară a mustrării scrise se poate aplica direct de către conducătorul autorității publice cu efectuarea cercetării disciplinare ori de către conducătorul autorității publice la propunerea comisiei de disciplină, fără efectuarea cercetării disciplinare, nu se circumscriu conținutului normativ al prevederilor legale criticate, ci vizează, în esență, interpretarea dispozițiilor legale criticate, inclusiv prin raportare la întreg ansamblul normativ din care acestea fac parte. Or, asemenea aspecte excedează controlului de constituționalitate, fiind de competența autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, a instanțelor judecătorești.

25. În plus, referitor la susținerea pretensei neconstituționalități a dispozițiilor legale criticate invocate prin prisma dispozițiilor art. 32 din anexa nr. 7 la Codul administrativ, prin care este reglementată procedura de cercetare administrativă, Curtea precizează că aceste din urmă dispoziții nu formează obiect al controlului de constituționalitate în prezenta cauză. De asemenea, Curtea subliniază că, într-o asemenea situație, nu se pune în discuție o chestiune privind constituționalitatea, ci, eventual, una de coordonare a legislației în vigoare, de competența autorității legiuitoare. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi sau texte legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 284 din 17 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 834 din 24 august 2022, paragraful 21, Decizia nr. 523 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 22 ianuarie 2014, sau Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 31 octombrie 2013).

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de municipiul Roman și primarul municipiului Roman în Dosarul nr. 263/103/2022 al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 493 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 515

din 17 octombrie 2024

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare
și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Ministerului Afacerilor Interne (MAI), cu sediul în București, în numele și pentru membrul de sindicat Cornelia Petrișor, și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.193D/2022.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 2.257D/2022, nr. 2.381D/2022, nr. 2.401D/2022, nr. 2.442D/2022, nr. 2.634D/2022, nr. 2.668D/2022, nr. 2.701D/2022, nr. 2.853D/2022, nr. 204D/2023, nr. 205D/2023, nr. 302D/2023, nr. 315D/2023, nr. 332D/2023, nr. 333D/2023, nr. 334D/2023, nr. 340D/2023, nr. 341D/2023, nr. 359D/2023, nr. 406D/2023, nr. 421D/2023, nr. 485D/2023, nr. 487D/2023, nr. 502D/2023, nr. 635D/2023 și nr. 691D/2023, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor, în numele și pentru unii membri de sindicat.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere identitatea de obiect al excepțiilor de neconstituționalitate, președintele Curții pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura procesuală propusă. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.257D/2022, nr. 2.381D/2022, nr. 2.401D/2022, nr. 2.442D/2022, nr. 2.634D/2022, nr. 2.668D/2022, nr. 2.701D/2022, nr. 2.853D/2022, nr. 204D/2023, nr. 205D/2023, nr. 302D/2023, nr. 315D/2023, nr. 332D/2023, nr. 333D/2023, nr. 334D/2023, nr. 340D/2023, nr. 341D/2023, nr. 359D/2023, nr. 406D/2023, nr. 421D/2023, nr. 485D/2023, nr. 487D/2023, nr. 502D/2023, nr. 635D/2023 și nr. 691D/2023 la Dosarul nr. 2.193D/2022, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Susține în acest sens că stabilirea

principiilor și a condițiilor de acordare a drepturilor salariale este atributul exclusiv al legiuitorului, care dispune, în acest domeniu, de o largă marjă de apreciere, inclusiv în funcție de resursele economico-sociale de la momentul dat, iar menținerea cuantumului salariului la un nivel anterior pentru personalul bugetar nu încalcă drepturile fundamentale invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin încheierile din 15 septembrie 2022, 4 octombrie 2022, 28 septembrie 2022, 19 octombrie 2022, 25 octombrie 2022, 10 noiembrie 2022, 17 octombrie 2022, 15 noiembrie 2022, 8 decembrie 2022, 18 ianuarie 2023, 31 ianuarie 2023, 6 februarie 2023, 8 februarie 2023, 9 februarie 2023, 2 februarie 2023, 1 februarie 2023, 20 februarie 2023 și din 2 martie 2023, pronunțate în dosarele nr. 7.295/63/2021*, nr. 269/118/2022, nr. 4.993/63/2021*, nr. 30.380/3/2021, nr. 30.379/3/2021, nr. 243/122/2022, nr. 1.999/3/2022, nr. 265/118/2022, nr. 30.830/3/2021, nr. 1.043/101/2022, nr. 1.852/101/2022, nr. 1.851/101/2022, nr. 1.843/101/2022, nr. 1.849/101/2022, nr. 768/85/2022, nr. 1.551/101/2022, nr. 1.853/101/2022, nr. 2.613/30/2022, nr. 1.840/101/2022, nr. 1.847/101/2022, nr. 1.837/101/2022, nr. 1.846/101/2022, nr. 1.844/101/2022, nr. 264/118/2022, nr. 1.838/101/2022 și nr. 1.854/101/2022, **Curtea de Apel Craiova — Secția de litigii de muncă și asigurări sociale și Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene.** Excepțiile de neconstituționalitate au fost invocate de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Ministerului Afacerilor Interne (MAI), cu sediul în București, în numele și pentru unii membri de sindicat.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate instituie o derogare de la regula aplicării etapizate a creșterilor salariale stabilită pentru perioada 2019-2022 de art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

9. Se susține că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020 a condus la încălcarea exigențelor de predictibilitate și previzibilitate ale legii, având în vedere că practica înghețării salariilor prin ordonanță de urgență nu este compatibilă cu natura drepturilor salariale asigurate din bugetul de stat, care trebuie să aibă la bază un mecanism transparent de stabilire și să fie clare, previzibile și predictibile. În acest sens este indicată jurisprudența în materie a Curții Constituționale (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011) și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului.

10. Autorul excepției arată că, deși Legea-cadru nr. 153/2017 enumeră printre principiile sale eliminarea inechităților salariale, chiar acest act normativ instituie, la art. 38 alin. (2) și (3), excepții de la regula aplicării etapizate, însă funcționarii cu statut special din Ministerul Afacerilor Interne și militarii nu se regăsesc printre aceste categorii socioprofesionale exceptate, astfel că aplicarea Legii-cadru nr. 153/2017 s-a făcut inițial diferențiat, cu un calendar diferit în funcție de categoria socioprofesională. Criteriul temporal al unor legi care, în practică, nu s-au aplicat (Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice) ori care au fost aplicate integral doar unor categorii profesionale, în timp ce altora le-au fost aplicate doar parțial, așa cum este Legea-cadru nr. 153/2017, limitând astfel unele drepturi salariale, în sensul că anumite componente salariale, începând cu salariul de funcție și continuând cu sporuri și alte drepturi salariale, nu s-au aplicat, încalcă principiile egalității în drepturi, echității și egalității de tratament, precum și principiul caracterului unitar al unei legi de salarizare unice în sistemul bugetar.

11. Așadar, chiar și anterior înghețării salariilor prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 existau diferențieri între diverse categorii socioprofesionale, precum funcționarii publici cu statut special, înghețarea neavând decât efectul perpetuării discriminărilor între categoria menționată anterior și celelalte categorii cărora li s-au aplicat dispoziții care au dus la majorări salariale doar cu privire la acestea.

12. Autorul excepției consideră că au fost încălcate și prevederile art. 53 din Constituție, deoarece restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale poate avea loc doar în condiții stricte, iar motivele invocate la adoptarea ordonanței de urgență criticate nu pot constitui o justificare pentru neacordarea unor drepturi.

13. De altfel, Curtea Constituțională a sancționat în jurisprudența sa dispoziții din ordonanțe de urgență ale Guvernului prin care erau prevăzute creșteri salariale mai mici decât cele acordate printr-o lege anterioară (Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009, Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010).

14. O altă discriminare ce nu se poate justifica în mod obiectiv în cadrul sistemului de salarizare a fost creată între polițiști/militari și personalul bugetar prevăzut de Legea nr. 205/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, și anume personalul didactic medico-farmaceutic din universități care au în structură facultăți de medicină, medicină dentară și farmacie acreditate, cu privire la care legiuitorul a reglementat un nou drept salarial, în timp ce pentru prima categorie menționată a dispus înghețarea salariilor prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020. Or, nediscriminarea este un principiu de drept universal, prevăzut de Constituția României, de Declarația Universală a Drepturilor Omului și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind protejat și la nivelul viziunii și politicilor Uniunii Europene, cum ar fi Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și, în particular, două directive care vizează integrarea în domeniul forței de muncă a cetățenilor (Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă și Directiva 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică), toate aceste acte normative fiind, prin urmare, încălcate.

15. **Curtea de Apel Craiova — Secția de litigii de muncă și asigurări sociale și Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de

neconstituționalitate este neîntemeiată, iar dispozițiile criticate sunt constituționale, întrucât competența de stabilire a principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului, care are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1332 din 31 decembrie 2020, având următorul conținut normativ: „(1) *Prin derogare de la prevederile art. 38 alin. (4) și (4¹) lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în anul 2021, începând cu data de 1 ianuarie, cuantumului brut al salariilor de bază/soldelor de funcție/salariilor de funcție/indemnizațiilor de încadrare lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2020 în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.*”

20. Dispozițiile legale criticate nu mai sunt în prezent în vigoare, având aplicabilitate doar pentru anul 2021, însă, în considerarea Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, instanța de contencios constituțional se va pronunța asupra constituționalității acestora în redactarea care continuă, și după ieșirea lor din vigoare, să producă efecte juridice în cauzele în care excepțiile au fost ridicate.

21. Textele din Constituție invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (5) referitoare la principiul legalității, art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) și (2) cu privire la principiul nediscriminării și egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1) și (2) privind protecția dreptului de proprietate, art. 47 — *Nivelul de trai* și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. De asemenea, din motivarea criticii se deduce în mod rezonabil invocarea art. 115 alin. (4) și (6) din Legea fundamentală, cu privire la condițiile în care pot fi adoptate ordonanțele de urgență ale Guvernului.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 stabilesc o derogare de la regula creșterii etapizate a salariilor prevăzută de art. 38 alin. (4) și alin. (4¹) lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea

personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, texte care dispun următoarele:

— Art. 38 alin. (4): „(4) În perioada 2019-2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h).”;

— Art. 38 alin. (4)¹ lit. c): „Prin excepție de la prevederile alin. (4), personalul didactic de predare, personalul didactic auxiliar, personalul didactic de conducere și personalul de îndrumare și control din învățământ beneficiază: (...) c) începând cu 1 septembrie 2021 de salariile de bază prevăzute de lege pentru anul 2022.”

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit de soluția legislativă prevăzută de textul legal criticat, care dispune menținerea și pentru anul 2021 a aceluiași nivel salarial cu cel aferent lunii decembrie 2020, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

24. Curtea observă că, potrivit preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020, acest act normativ instituie unele măsuri fiscal-bugetare, adoptate în contextul răspândirii virusului SARS-CoV-2 și al pandemiei de COVID-19, măsuri care urmăresc, în esență, pe de o parte, reducerea unor cheltuieli publice și, pe de altă parte, utilizarea unor resurse financiare bugetare în scopuri impuse în mod special de acest context pandemic globalizat.

25. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 cuprinde o serie de măsuri fiscal-bugetare restrictive prin care Guvernul a urmărit reducerea cheltuielilor publice, măsuri prin care s-a dispus, de exemplu, înghețarea unor venituri salariale la nivelul avut în decembrie 2020 (art. I), suspendarea sau amânarea acordării altor tipuri de venituri, cum ar fi indemnizația de merit (art. II), prima pentru educația permanentă și cupoanele sociale (art. III), venitul minim de incluziune (art. IV), indemnizația pentru limită de vârstă pentru primar, viceprimar, președinte al consiliului județean și vicepreședinte al consiliului județean (art. V), acordarea, începând cu anul 2022, a unei indemnizații suplimentare egale cu 50% din salariul de bază al funcției de medic, medic stomatolog sau farmacist cadrelor didactice prevăzute la alin. (1)¹ din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, care desfășoară activitate integrată (art. VII) sau neactualizarea pensiilor de serviciu cu rata medie anuală a inflației (art. VIII).

26. Pe de altă parte, Guvernul a urmărit echilibrarea situației economice dificile cauzate operatorilor economici în contextul pandemic, dar și continuarea sau multiplicarea unor acțiuni concertate, menite să protejeze sănătatea publică, în acord cu politica legislativă a Uniunii Europene în această perioadă de criză sanitară. În această direcție a dispus, de exemplu, menținerea acordării voucherelor de vacanță și pentru anul 2021 (art. IX-XII), menținerea valorii unui punct-amendă la aceeași valoare de 145 lei, în pofida creșterii valorii salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată (art. XIII), scutiri de la plata taxei pe valoarea adăugată pentru livrările de dispozitive medicale pentru diagnosticul in vitro al COVID-19, de vaccinuri împotriva COVID-19, precum și serviciile de vaccinare și testare aferente (art. XIV), obligații ale operatorilor economici legate de modalitatea plății cu cardul și dotarea acestora cu aparatele de marcat electronice fiscale corespunzătoare (art. XVI-XVIII) sau anumite măsuri de bonificație fiscală (art. XX-XXV).

27. În ceea ce privește măsurile restrictive de natură salarială stabilite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020, acestea sunt reglementate la art. I din aceasta și se referă, în general, la fixarea la nivelul lunii decembrie 2020 a drepturilor salariale și a anumitor elemente componente ale sistemului de salarizare cuvenite în anul 2021 personalului plătit din fonduri publice, astfel: alin. (1) privește cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare; alin. (2) vizează indemnizațiile lunare pentru funcțiile de demnitate publică și funcțiile asimilate acestora, prevăzute în anexa nr. IX la Legea-cadru nr. 153/2017; alin. (3) privește cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice; alin. (4) se referă la indemnizația de hrană stabilită conform art. 18 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017; alin. (5) vizează cuantumul compensației bănești, respectiv al alocației valorice acordate de instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională (care se menține actualizat la nivelul lunii ianuarie 2019); alin. (6) prorogă, pentru data de 1 ianuarie 2022, acordarea indemnizației de vacanță.

28. În ceea ce privește pretinsa încălcare a exigențelor referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea constată că aceste critici nu pot fi reținute. Autorul excepției consideră că art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 contravine principiului legalității înscris în art. 1 alin. (5) din Constituție întrucât, derogând de la Legea-cadru nr. 153/2017, o încalcă și afectează, în consecință, previzibilitatea juridică, așteptările legitime ale destinatarilor legii-cadru și transparența mecanismului de stabilire a drepturilor salariale.

29. Observând expunerea de motive a Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, Curtea reține că scopul urmărit de legiuitor a fost acela de eliminare a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare prin stabilirea unor reguli de creștere etapizată a salariilor și impunerea unui nivel maxim al salariului prin lege pentru toate categoriile de personal plătit din fonduri publice. Într-adevăr, în virtutea principiilor statului de drept și securității juridice, Legea-cadru nr. 153/2017 reprezintă sursa așteptărilor legitime în materie de salarizare pentru personalul plătit din fonduri publice, însă a fost necesar ca măsurile preconizate de legiuitor în anul 2017 să fie modificate printr-o ordonanță de urgență emisă de Guvern la sfârșitul anului 2020, pe fondul unei situații de o gravitate fără precedent cum a fost pandemia de COVID-19, context în care întreaga politică bugetară a trebuit să se adapteze pentru a răspunde unor noi imperative publice, impuse, în primul rând, de protecția sănătății publice și stabilitatea economiei naționale.

30. Prin urmare, nu se poate susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 este „nelegală” în raport cu Legea-cadru nr. 153/2017, întrucât legiuitorul delegat are competența constituțională să uzeze de astfel de instrumente normative și procedee de reglementare — de derogare de la legea menționată, în cazul de față —, în temeiul dispozițiilor cuprinse în art. 115 alin. (4)-(6) din Legea fundamentală. Prin esența ei, ordonanța de urgență reflectă modalitatea constituțională excepțională de legiferare, prin care puterea executivă — reprezentată de Guvern — este abilitată să intervină rapid, cu măsuri ferme și de aplicabilitate imediată, pentru îndepărtarea anumitor consecințe negative sau riscuri generate de o situație neobișnuită, cu caracter extraordinar, astfel că, în acest context, este improprie invocarea așteptărilor legitime ce decurg prin raportare la legile-cadru într-o materie sau alta, menite, de regulă, să implementeze pe termen mediu și/sau lung politica legislativă în respectivul domeniu, în condiții obișnuite, de normalitate.

31. Or, așa cum rezultă din cuprinsul preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020, aceasta a fost adoptată într-o situație extraordinară, a cărei reglementare nu putea fi amânată fără riscul producerii unor consecințe deosebit de grave și insurmontabile la nivelul întregii societăți, cerințele impuse de art. 115 alin. (4) din Constituție fiind astfel respectate. Faptul că autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că motivele invocate de Guvern în această notă de fundamentare nu sunt suficiente pentru a justifica derogarea de la regulile salarizării stabilite de Legea-cadru nr. 153/2017 reprezintă o simplă considerație de ordin subiectiv, ce nu poate avea valențele unei reale demonstrații de neconstituționalitate.

32. În ceea ce privește respectarea art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală din perspectiva faptului că ordonanțele de urgență nu pot afecta drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, Curtea se va raporta în analiza sa la drepturile invocate de autorul excepției, după cum urmează.

33. Autorul excepției reclamă încălcarea principiului nediscriminării și al egalității, ocrotit prin art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât, pe de o parte, spre deosebire de alte categorii socioprofesionale, cea a polițiștilor nu a fost inclusă printre categoriile exceptate de la bun început, prin Legea-cadru nr. 153/2017, de la regula creșterii salariale etapizate [conform art. 38 alin. (2) și (3) din lege] și, pe de altă parte, întrucât aceștia au suferit măsura înghețării salariilor pentru anul 2021 prin efectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020, în timp ce legiuitorul a creat pentru o altă categorie socioprofesională un nou drept salarial prin Legea nr. 205/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 18 septembrie 2020.

34. În ceea ce privește critica referitoare la stabilirea de la început a unor excepții de la regulile creșterii salariale etapizate, reglementate de Legea-cadru nr. 153/2017, apreciată de autorul excepției ca fiind contrară caracterului unitar al legii și principiului nediscriminării, Curtea reține că această critică nu poate constitui obiect al controlului de constituționalitate în prezenta cauză, care vizează un act normativ diferit, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020. În plus, Curtea a subliniat constant în jurisprudența sa competența suverană a legiuitorului în stabilirea politicii fiscal-bugetare a statului, deci inclusiv în materia salarizării, acesta având, desigur, obligația respectării exigențelor impuse de Constituție, astfel încât un tratament juridic diferit să fie justificat prin condiții în mod obiectiv și rezonabil diferite (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 707 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 17 februarie 2017, paragraful 34, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013).

35. Cât privește invocarea Legii nr. 205/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, Curtea reține că, într-adevăr, dispozițiile articolului unic pct. 2 din aceasta modifică art. 165 din Legea nr. 95/2006 și introduc în structura normativă a acestui articol un nou alineat, alin. (12), care dispune că: „Începând cu drepturile salariale aferente lunii ianuarie 2021, cadrele didactice prevăzute la alin. (11) care desfășoară activitate integrată beneficiază și de o indemnizație lunară egală cu 50% din salariul de bază al funcției de medic, medic stomatolog sau farmacist, corespunzător vechimii în muncă și gradului profesional deținut.” Personalul prevăzut la alin. (11) al art. 165 din Legea nr. 95/2006 este reprezentat de personalul didactic medico-farmaceutic din universități care au în structură facultăți de medicină, medicină dentară și farmacie acreditate și care, conform acestui text, beneficiază de integrare clinică în unitățile și instituțiile din

subordinea, coordonarea sau sub autoritatea Ministerului Sănătății, în unitățile medicale din subordinea ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, în unitățile și instituțiile medicale din subordinea autorităților administrației publice locale, precum și în spitale și cabinete private.

36. Autorul excepției face însă abstracție în formularea criticii de neconstituționalitate de art. VII din aceeași Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 226/2020, prin care legiuitorul delegat a intervenit asupra art. 165 alin. (12) din Legea nr. 95/2006 în sensul modificării termenului de aplicare a acestor dispoziții, din ianuarie 2021 în ianuarie 2022, astfel fiind prorogat cu un an efectul juridic al acestor norme juridice. Întrucât Legea nr. 205/2020 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, în data de 18 septembrie 2020, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020, în data de 31 decembrie 2020, rezultă că dispozițiile art. 165 alin. (12) din Legea nr. 95/2006 nu au produs niciodată efectele juridice preconizate prin Legea nr. 205/2020, astfel că susținerile autorului excepției nu au suport real.

37. Prin derogarea de la prevederile art. 38 alin. (4) și alin. (4¹) lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017, dispozițiile art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 nu operează niciun fel de discriminare față de nicio categorie socioprofesională vizată de Legea-cadru nr. 153/2017. Astfel, art. 38 alin. (4) din aceasta conține norme cu caracter general, care prescriu regula creșterii graduale pentru perioada 2019-2022 a tuturor veniturilor salariale provenite din fondurile publice, iar art. 38 alin. (4¹) lit. c) conține norme cu titlu de excepție, aplicabile personalului didactic de predare, personalului didactic auxiliar, personalului didactic de conducere și personalului de îndrumare și control din învățământ, care ar fi beneficiat mai devreme, adică începând cu 1 septembrie 2021, de salariile de bază prevăzute de lege pentru anul 2022. Așadar, măsura restrictivă prevăzută de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020, referitoare la menținerea veniturilor salariale din anul 2021 la nivelul celor acordate pentru luna decembrie 2020, se aplică întregului personal plătit din fonduri publice a cărui salarizare este reglementată de Legea-cadru nr. 153/2017, fără niciun fel de discriminare, astfel că nu poate fi reținută încălcarea art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

38. Autorul excepției a formulat critici de neconstituționalitate și din perspectiva încălcării dreptului de proprietate, protejat de art. 44 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

39. Față de aceste critici, Curtea Constituțională constată că a mai analizat, în jurisprudența sa, dispoziții legale cu un conținut normativ similar celui contestat în prezenta cauză, care stabileau menținerea și pentru viitor a salariilor la un nivel anterior.

40. Prin Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, precitată, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, raportat la criticele de neconstituționalitate ce reclamau încălcarea dreptului de proprietate protejat de art. 44 din Constituție, formulată din perspectiva unei restrângeri a dreptului la salariu, considerat un „bun”, Curtea a subliniat, în acord cu jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, distincția dintre dreptul persoanei de a continua să primească, în viitor, un salariu într-un anumit quantum și dreptul de a primi efectiv salariul convenit pentru perioada în care munca a fost prestată (a se vedea Hotărârea din 19 aprilie 2007, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei, paragraful 94).

41. Totodată, Curtea a constatat că este dreptul autorității legiuitoare să elaboreze măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că statul este cel în

măsură să stabilească valoarea sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de sume prin modificări legislative corespunzătoare (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23), întrucât statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în acest domeniu (de exemplu, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz și alții împotriva Spaniei*, paragraful 57).

42. Tot astfel, în Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, paragraful 38, Curtea a reiterat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Constituția prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „*instituirea unui salariu minim brut pe țară*”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia (a se vedea în același sens Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007).

43. Cu privire la art. 47 din Constituție, invocat de autorul excepției, este de menționat că, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că obligația statului de a asigura un nivel de trai decent nu are un conținut determinat, ci trebuie apreciată concret, în funcție de împrejurările social-economice în care se manifestă acest rol al statului (a se vedea Decizia nr. 366 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 4 iulie 2011). Stabilirea acelui standard al nivelului de trai care poate fi considerat decent trebuie apreciată de la caz la caz, în funcție de o serie de factori conjuncturali. Situația economică a țării, resursele de care dispune statul în vederea atingerii acestui obiectiv, dar și nivelul de dezvoltare al societății la un anumit moment și modul de organizare a societății reprezintă deopotrivă coordonate care trebuie luate în

considerare atunci când se evaluează nivelul „decent” al vieții, nefiind posibilă stabilirea unui standard fix, imuabil (a se vedea în acest sens Decizia nr. 765 din 15 iunie 2011, precitată). În același timp, obligația statului de a asigura un trai decent trebuie dusă la îndeplinire în mod egal, față de toți cetățenii săi, indiferent de ipostaza juridică în care se află aceștia (Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, precitată, paragraful 44).

44. Or, măsura stabilită prin textul de lege criticat se integrează ansamblului de acțiuni ale statului de adaptare la resursele financiare disponibile în raport cu necesitățile existente la momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020 și nu contravine obligației statului de a institui, conform art. 41 alin. (2) din Constituție, un salariu minim pe țară, astfel că nu se poate reține o afectare a nivelului de trai decent.

45. În ceea ce privește art. 53 din Constituție, Curtea reține, în prealabil, că acest text se referă la condițiile în care exercițiul unui drept sau al unei libertăți fundamentale poate fi restrâns numai prin lege, înțeleasă în accepțiunea sa strictă, de act juridic formal adoptat de Parlament, și nu prin alt act normativ. Întrucât prin prezenta excepție de neconstituționalitate sunt criticate dispoziții cuprinse într-o ordonanță de urgență a Guvernului, Curtea reține că art. 53 din Constituție, invocat în motivare, nu poate fi incident, aplicabile fiind, sub aspectul interzicerii afectării drepturilor și libertăților fundamentale printr-o ordonanță de urgență, prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție. Or, față de considerentele de mai sus, conform cărora sunt neîntemeiate criticile de neconstituționalitate raportate la dispozițiile art. 16, 44 și 47 din Constituție, Curtea constată că nu poate fi reținută nerespectarea normelor cuprinse în art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală.

46. În sensul celor mai sus arătate Curtea s-a pronunțat și prin Decizia nr. 388 din 17 septembrie 2024^{*)}, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, prin care a soluționat o excepție identică cu cea din cauza de față, astfel că, în lipsa unor elemente de noutate, atât soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției, cât și argumentele care au fundamentat-o se impun a fi menținute.

47. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, cu sediul în București, în numele și pentru unii membri de sindicat (Cornelia Petrișor și alții), în dosarele nr. 7.295/63/2021*, nr. 269/118/2022, nr. 4.993/63/2021*, nr. 30.380/3/2021, nr. 30.379/3/2021, nr. 243/122/2022, nr. 1.999/3/2022, nr. 265/118/2022, nr. 30.830/3/2021, nr. 1.043/101/2022, nr. 1.852/101/2022, nr. 1.851/101/2022, nr. 1.843/101/2022, nr. 1.849/101/2022, nr. 768/85/2022, nr. 1.551/101/2022, nr. 1.853/101/2022, nr. 2.613/30/2022, nr. 1.840/101/2022, nr. 1.847/101/2022, nr. 1.837/101/2022, nr. 1.846/101/2022, nr. 1.844/101/2022, nr. 264/118/2022, nr. 1.838/101/2022 și nr. 1.854/101/2022 ale Curții de Apel Craiova — Secția de litigii de muncă și asigurări sociale și ale Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția de litigii de muncă și asigurări sociale și Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Pronunțată în ședința din data de 17 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent-șef,
Claudia-Margareta Krupenschi

^{*)} Decizia nr. 388/2024 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1247 din 11 decembrie 2024.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

